

stigning, har man forandret den til en fire-aarig i Lighed med, hvad der sker for de andre. Pensionsforholdene er blevet mere ensartede. Ved Lønforlaget for Universitetet og Kommunitetet var der stillet en Sum af 229,000 Kr. til Raadighed for de lavere Embedsmænd, og saa var der kun i Anmærkningerne gjort Rede for, hvordan man nærmest tænkte, det skulde ordnes. Det har man i Folketinget forandret derhen, at det nu staar i selve Lovforslaget, hvordan disse Mennesker skal lønnes. Det tror jeg er en Forbedring, og jeg tror ogsaa, det er en Betyggelse for det paagældende Personale.

Jeg synes, Folketinget har haft en ret heldig Haand ved Løsningen af dette Spørgsmaal. Der er ikke gaaet Politik i det, som der jo desværre saa tidt gaar i vore Sager. Det har været en saglig Overvejelse, der har fundet Sted. Jeg tror ogsaa, der er taget noget Hensyn til Statskassens Tarv ved de forskellige Nedsættelser og Beskæringer, der har fundet Sted paa de højere Løntrin, uden at man er gaaet de vedkommende for nær, og jeg mener, man har forbedret og betrygget de lavere Stillingers Lønninger. Jeg kan derfor anbefale dette Lovforslag og ogsaa anbefale det til hurtigt Fremme.

Goos: Det er rigtigt, som den højtærede Kultusminister bemærkede, at adskillige af de Lønningslove, som nu paa-trænger sig til Revision, skriver sig fra 1892. De er altsaa ret gamle. Og jeg kan tilføje, da jeg den Gang var Kultusminister, at den Reform, som den Gang fandt Sted, frembød ganske vist visse Fordele, men tilfredsstillende dog i Virkeligheden heller ikke mig, der maatte lade det bero ved det, man kunde opnaa, ifølge den almindelige Regel, den faktiske Regel, at man i Lønningslove ikke let opnaar mere, end hvad der er tildelt af Folketinget, som jo behandler disse Sager først. Denne første og de mange andre, Lønningslove kom nu til at hvile en rum Tid. For mit Vedkommende ved jeg, at jeg mindede om Sagen det ene Aar efter det andet, kan jeg sige. De kultusministerielle Lønninger manglede, og der var ogsaa andre, der manglede, det var Dommerstillingerne, navnlig de højere Dommerstillinger, paa hvilke der i 1909 maatte hjælpes ved et midlertidigt Tillæg. Der er ogsaa senere enkeltvis sket Tillæg og Forbedringer, men i Hovedsagen stod man paa det gamle Standpunkt fra 1892, og det var meget ufuldkomment. Der var

ikke her Tale om som en Regel — jeg bemærker det til den ærede foregaaende Taler, med hvem jeg i øvrigt i meget, ja i det meste, kan jeg sige, er enig om Sagen —, at de vedkommende kunde ophjælpe de knebne Gager ved Bibeskæftigelser. Der var store Klasser indenfor Fakulteterne, som aldeles ikke havde Bibeskæftigelse af nogen Art, og for hvis Vedkommende der i Virkeligheden var en Nødstilstand til Sted, idet visse Opgaver ikke kunde løses af de paagældende, fordi de ikke havde Raad til det. Ønsket om en Forbedring af den højere Undervisning fik en kraftig Impuls gennem Nedsættelsen af en Kommission, blandt hvis Medlemmer jeg kan nævne afdøde Lars Dinesen, Folketingets nuværende Formand og et Medlem af det socialdemokratiske Parti, som har taget sig meget ivrigt af Sagen, nemlig K. M. Klausen. Spørgsmaalet blev bragt frem mod en endelig Afgørelse ved det Forslag, som blev udarbejdet af denne Kommission og tilstillet Ministeriet med Ønsket om at faa det fremmet saa hurtigt som muligt. Saa kom Begivenheder, som syntes at hindre Sagens Fremme, men hvor det blev en Opgave at veje, om ikke Fredens Gerning under Krigsforholdene maatte gøres paa en vis bestemt Maade trods de urolige Forhold. Spørgsmaalet blev forelagt de forskellige Partier og Grupper paa Rigsdagen, og som det bemærkedes før, gav alle Partier deres Tilslutning til en velvillig og saglig Behandling af Spørgsmaalet. Det drejede sig vel nærmest om de Institutioner, der vedrørte Universitetet; men naturligvis maatte det med Rette ogsaa kunne gøres gældende overfor de andre Institutioner, der hørte under det samme Ministerium og indtog en lignende Plads i Undervisningen. Dette Tilsagn er nu blevet indfriet af den højtærede Minister. Der er dog for saa vidt sket en Forandring, som man i Kommissionen havde tænkt sig en Normering, medens det her er indskrænket til en ren og skær Lønningslov. Det har imidlertid utvivlsomt sine Fordele at lade Normeringen blive en Sag for sig selv. Der vil jo ogsaa altid paa de enkelte Finanslove kunne fremkomme Spørgsmaal om nye Lærerkrafter. Forholdene forandrer sig, Ting, der ikke har haft Betydning for den almindelige højere Undervisning, kan faa en saadan, og det er da uundgaeligt, at der fremkommer Forslag paa de enkelte Finanslove, og det er jo ogsaa sket, kan jeg sige, lige fra Finanslovens første Tid. Selv om man har